FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

föredraget den 25 april 1996 *

A — Inledning

1. Den fråga angående vilken Cour de Cassation i Belgien begär ett förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 69.4 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 [1] (nedan kallad förordningen), som innehåller en specialbestämmelse för Belgien.

2. Enligt artikel 69.1 i förordningen behåller en arbetslös person i princip sin rätt till arbetslöshetsförmåner under en tid av tre månader under vilka han uppehåller sig i en annan medlemsstat för att söka arbete. Tidsfristen kan i undantagsfall förlängas enligt artikel 69.2. Återvänder den arbetslöse inom den fastställda tiden till den behöriga staten har han enligt artikel 69.2 fortfarande rätt till arbetslöshetsförmåner. Om han däremot återvänder efter det att tidsfristen löpt ut förlorar han enligt bestämmelsen denna rätt. För det fall att återkomsten sker *efter* utgången av tremånadersfristen innehåller artikel 69.4 en specialbestämmelse för Belgien, som innebär att den arbetslöse måste ha haft anställning i detta land under minst tre månader för att återfå rätten till förmåner.

3. Den fråga som skall avgöras i föreliggande tvist gäller huruvida det i ett fall, då samtliga i medlemsstatens lagstiftning angivna förutsättningar för att erhålla arbetslöshetsförmåner är uppfyllda, därutöver erfordras att det i artikel 69.4 uppställda kravet på tre månaders anställning är uppfyllt.

4. Sökanden, som är svaranden i förfarandet vid den nationella domstolen, (nedan kallad sökanden) uppbar arbetslöshetsförmåner i Belgien, när han den 14 juli 1985 begav sig till sitt hemland Italien för att söka arbete, med utnyttjande av möjligheten att enligt artikel 69.1 i förordningen behålla sin rätt till arbetslöshetsförmåner. Efter att förgäves ha sökt arbete där återvände han till Belgien, dock inte som föreskrivet senast den 13 oktober 1985 utan först i mitten av december samma år. Den 3 januari 1986 tillträdde han en ny anställning i byggbranschen. På grund av väderleksförhållandena blev han redan den 20 januari 1986 åter arbetslös och

* Originalspråk: tyska.

1 — Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpning av systemen för social trygghet för arbetstagare, egenföretagare och deras familjemedlemmar som flyttar inom gemenskapen i den lydelse den fått genom rådets förordning EEG nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT nr L 230, s. 6).

begärde då arbetslöshetsunderstöd. Office National de l'emploi (nedan kallad ONEM) avslog emellertid hans begäran med hänvisning till artikel 69.4 i förordningen. Han överklagade detta beslut och vann till en början framgång i Cour du Travail de Liège. Av domen framgår att sökanden visserligen inte kunde åberopa artikel 123 [2] i den kungliga förordningen från 1963 (nedan kallad den kungliga förordningen) till stöd för att han bibehållit rätten till arbetslöshetsunderstöd men likväl uppfyllde samtliga villkor som uppställs i artikel 118 i den kungliga förordningen för att få rätt till sådana förmåner, nämligen minst 450 dagar av arbete eller därmed jämställd verksamhet inom en tidsperiod av 27 månader, och därför hade rätt att få arbetslöshetsförmåner.

5. ONEM överklagade denna dom till Cour de Cassation och anförde att den arbetslöse, som med utnyttjande av möjligheten enligt artikel 69 i förordningen begett sig till en annan medlemsstat för att söka arbete, på grund av att han överskridit den i denna artikel fastställda tidsfristen *i vart fall* måste ha varit anställd i minst tre månader innan han på nytt kunde komma i åtnjutande av arbetslöshetsförmåner i Belgien.

2 — Beträffande innehållet i denna, se punkt 11.

6. Cour de Cassation, som skall avgöra målet, har ställt följande fråga till domstolen för förhandsavgörande:

"Skall artikel 69.4 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen — i den lydelse den har fått genom förordning (EEG) nr 2001/83 — tolkas på så sätt att kravet att en arbetslös person som återvänder till Belgien skall ha varit anställd där minst tre månader skall tillämpas, när den arbetslöse personen inte stödjer sig på artikel 123 i den kungliga förordningen av den 20 december 1963 för att göra gällande att rätten till förmåner har bibehållits, utan visar att han på ansökningsdagen uppfyller villkoren avseende anställningstid för att få rätt till dessa förmåner?"

7. Under förfarandet vid domstolen har ONEM, i egenskap av käranden i förfarandet vid den nationella domstolen, den belgiska respektive den franska regeringen samt kommissionen inkommit med yttranden. Vad de har anfört återkommer jag till i samband med den rättsliga bedömningen.

B — Ställningstagande

8. Det finns redan ett förhandsavgörande [3] avseende tolkningen av artikel 69.4 i förordningen. Den rättsliga problemställningen var i det fallet dock en annan än i föreliggande fall. Frågan var där om enbart tre månaders anställning i den mening som avses i artikel 69.4 räcker för att den arbetslöse skall återfå rätten till arbetslöshetsförmåner, oberoende av andra förutsättningar i den medlemsstatens lagstiftning. Domen i målet Di Conti är därför inte prejudicerande för den nu aktuella rättsfrågan.

9. Den enbart för Belgien gällande bestämmelsen i artikel 69.4 kan inte prövas helt med bortseende från den belgiska lagstiftningen. Domstolen fastställde sålunda i domen Di Conti att artikel 69.4 inte kunde tolkas med bortseende från särdragen i den belgiska lagstiftningen.

10. Dessa särdrag är enligt min mening av avgörande betydelse även i detta fall. I artikel 118 i den kungliga förordningen [4] anges förutsättningarna för att få rätt till förmåner vid arbetslöshet. Där föreskrivs, beroende på åldersgrupp, bestämda minimitider av anställning eller därmed jämställd verksamhet inom bestämda tidsperioder. Det framgår av akten att sökanden måste uppfylla kravet på att ha fullgjort 450 dagar av arbete eller därmed jämställd verksamhet inom en period av 27 månader.

11. Artikel 123 i den kungliga förordningen [5] reglerar däremot förutsättningarna för att återfå rätten till arbetslöshetsförmåner efter viss tids avbrott i uppbärandet av sådana. Enligt huvudregeln [6] behåller en anställd som blivit arbetslös rätten till förmåner, om avbrottet varat högst tre år.

12. Man skall alltså skilja mellan att få, att bibehålla och att återfå rätten till arbetslöshetsförmåner. Dessa begrepp nämns för övrigt också i artikel 67 i förordningen.

13. Det gäller i slutänden att klargöra om det i artikel 69.4 i förordningen angivna kravet

3 — Dom av den 10 maj 1990, Di Conti (C-163/89, Rec. s. I-1829).

4 — Numera artikel 30 enligt förordningens avfattning av den 25 november 1991.

5 — Numera artikel 42 enligt förordningens nya avfattning av den 25 november 1991.

6 — Artikel 123.1 stycke 1.

på tre månaders anställning måste vara uppfyllt i varje enskilt fall då en person, som har utnyttjat möjligheten enligt artikel 69.1 i förordningen och överskridit den i bestämmelsen fastställda tidsfristen, gör anspråk på arbetslöshetsförmåner, oberoende av vilken grund han anför som stöd för sitt krav.

14. Den myndighet som har överklagat (*ONEM*) utgår från att artikel 69.4 i förordningen innehåller en fakultativ specialbestämmelse som endast kan komma att tillämpas när den berörde åberopar den och därigenom avstår från tillämpning av den behöriga statens allmänna bestämmelser. Myndighetens ståndpunkt är att kravet på tre månaders anställning alltid måste vara uppfyllt när artikel 69.1 i förordningen åberopas, eftersom artikel 69.4 i förordningen annars skulle vara meningslös. Föreskriften i artikel 123 i den kungliga förordningen om bibehållande av rätten till förmåner kan inte ses fristående från förutsättningarna för att få rätt till arbetslöshetsförmåner enligt artikel 118 i den kungliga förordningen. Tillämpningen av artiklarna 118 och 123 i den kungliga förordningen leder för övrigt ofta till samma resultat. I detta fall skulle sökandens rätt sålunda kunna stödjas såväl på artikel 118 som på artikel 123. Vid tillämpning av artikel 69.4 i förordningen är det konstlat att göra en åtskillnad mellan att få och att bibehålla rätten till förmåner, eftersom arbetstagaren i ett sådant fall *alltid* vid en tidigare tidpunkt har uppburit förmåner. Begreppet "återfående av rätt till förmåner" är allmänt, varför man med beaktande av att den arbetslöse tidigare varit förmånsberättigad skulle kunna utgå från att denna förutsättning alltid är uppfylld vid tillämpning av artikel 69.4 i förordningen.

15. Den *belgiska regeringen* stöder sig i sin argumentering på domstolens rättspraxis. I domen i målet Testa [7] har domstolen fastställt att artikel 69 i förordningen innehåller en självständig ordning som avviker från medlemsstaternas interna lagstiftningar, vilken måste tolkas enhetligt i alla medlemsstater. Den förlust av rätt till förmåner som enligt artikel 69.2 i förordningen sker vid ett obefogat överskridande av tremånadersfristen kan därför inte anses vara ett uttryck för en hänvisning till medlemsstaternas lagstiftning, utan är en följd av en självständig regel om förlust av denna rätt.

16. Enligt den belgiska regeringen är alltså även artikel 69.4 i förordningen en specialbestämmelse med avseende på möjligheten för arbetslösa som återvänder till Belgien att återfå rätten till arbetslöshetsförmåner. Mot bakgrund av domen i målet Testa kan artikel 69 endast förstås så att en tillämpning av denna bestämmelse innebär ett avstående från tillämpning av den allmänna inomstatliga lagstiftningen och därför utgör ett hinder mot att åberopa artikel 123 i den kungliga förordningen när tremånadersfristen har överskridits. Arbetslöshetsförmåner har därför endast kunnat beviljas när den berörde vid tidpunkten för sin nya ansökan både har haft tre månaders anställning och uppfyller alla i artikel 118 i den kungliga förordningen angivna villkor för att kunna erhålla arbetslöshetsförmåner.

7 — Dom av den 19 juni 1980 (i de förenade målen 41/79, 121/79 och 769/79, Rec. s. 1979).

17. Domstolen har enligt den belgiska regeringen dock inte följt denna tolkning i domen i målet Di Conti [8], eftersom den i det målet ansåg att den arbetslöse återfår rätten till förmåner om han har bibehållit rätten till förmåner enligt artikel 123 i den kungliga förordningen och haft anställning under minst tre månader.

18. På grund härav kan enligt den belgiska regeringen den enhetliga tillämpningen av artikel 69 i förordningen i alla medlemsstater ifrågasättas, eftersom alla andra medlemsstater skulle kunna låta bli att tillämpa sina nationella bestämmelser om återfående eller bibehållande av rätten till förmåner, medan de inomstatliga bestämmelserna i Belgien, på grund av artikel 69.4 i förordningen, skulle vara tillämpliga om bara kravet på tre månaders anställning iakttas. I Belgien skulle en arbetslös då nästan alltid, med åberopande av den tid han varit anställd före sin utresa, kunna återfå rätten till förmåner på endast det villkor som föreskrivs i artikel 69.4 i förordningen, medan en arbetslös i en annan medlemsstat inte skulle kunna åberopa att han fortfarande har rätt till arbetslöshetsförmåner utan på sin höjd skulle kunna ha rätt till socialhjälp.

19. Vidare har den belgiska regeringen anfört att sökanden i föreliggande fall till stöd för sina anspråk åberopar de allmänna förutsättningar som enligt artikel 118 i den kungliga förordningen skall föreligga för att få rätt till förmåner. I domen i målet Di Conti synes domstolen faktiskt ha velat säga att artikel 69.4 i förordningen endast skall tillämpas då det är fråga om återfående eller bibehållande av rätten till förmåner, men inte när det är fråga om att få en sådan rätt. Skulle sökanden medges rätt till förmåner på grundval av artikel 118 i den kungliga förordningen skulle detta också strida mot domen i målet Di Conti, eftersom han inte ens skulle vara tvungen att uppfylla det i artikel 69.4 uppställda kravet på tre månaders anställning. I den mån artikel 69.4 i förordningen innehåller en specialbestämmelse måste den arbetslöse, vid obefogat överskridande av tremånadersfristen i artikel 69.1 i förordningen, i vart fall ha varit anställd i tre månader innan en rätt till arbetslöshetsunderstöd på nytt föreligger.

20. Den *franska regeringen* har, med hänvisning till domen i målet Pinna II [9], ifrågasätt det berättigade i den för Belgien gällande specialregleringen. Enligt den franska regeringens uppfattning gömmer sig den nationella myndigheten ONEM bakom gemenskapsrätten för att inte behöva använda den förmånligare inomstatliga rätten. Artikel 69.4 i förordningen är en specialbestämmelse som i likhet med undantagsbestämmelser i allmänhet måste tolkas restriktivt. Om man följde den av ONEM föreslagna tolkningen skulle det innebära att det i gemenskapsrätten uppställdes ett ytterligare hinder för arbetstagares fria rörlighet, vilket skulle strida mot såväl ändamålet med artikel 69 i förordningen som syftet med gemenskaps-

8 — Dom av den 10 maj 1990, Di Conti, (C-163/89, nämnd i fotnot 3).

9 — Dom av den 15 januari 1986 (41/84, Rec. s. 1).

rätten. Den franska regeringen har erinrat om domarna i målen Petroni [10], Baccini [11] och Romano [12] för att visa att det skulle vara otillbörligt om en arbetstagare på grund av gemenskapsrätten skulle förlora fördelar som han enbart på grund av medlemsstatens lagstiftning har rätt till. Avslutningsvis har den franska regeringen hänvisat till att artikel 69.2 i förordningen vanligtvis inte tillämpas i vissa medlemsstater, delvis på grundval av rättsliga föreskrifter [13], delvis på grundval av praxis [14].

21. *Kommissionen* har bemödat sig om att göra en koherent tolkning av förordningen och den rättspraxis som den givit upphov till. Med stöd av domen i målet Di Conti har kommissionen gjort gällande att artikel 69.4 i förordningen enbart gäller när det är fråga om att återfå rätten till arbetslöshetsförmåner. Den kan därför inte biträda ONEM: s påstående — som framfördes redan i målet Di Conti — att det i artikel 69.4 uppställda kravet på tre månaders anställning skulle vara ytterligare ett krav också för att få rätt till förmåner. Tremånadersfristen spelar inte någon roll för att få rätt till förmåner.

22. Kommissionen ser för övrigt inte någon motsättning mellan domen i målet Testa och domen i målet Di Conti. Visserligen har domstolen i målet Testa fastställt [15] att artikel 69 innehåller en, till förmån för den arbetstagare som gör gällande bestämmelsen, självständig reglering utöver föreskrifterna i den inomstatliga rätten, oberoende av utformningen av de nationella föreskrifterna om bibehållande och förlust av rätten till förmåner. [16] Denna självständiga reglering om undantag hänför sig dock till ett tillfälligt bibehållande av rätten till förmåner för den berättigade som beger sig till en annan medlemsstat för att söka arbete. Domen i målet Testa ger emellertid inte anledning att anta att artikel 69 i förordningen också innehåller en självständig reglering om undantag med avseende på de materiella förutsättningarna för att få rätt att erhålla förmåner. Man kan därför inte heller utgå från att artikel 69.4 i förordningen i detta hänseende innehåller uttömmande föreskrifter för Belgien.

23. När det gäller att mot bakgrund av hittillsvarande praxis bedöma räckvidden av artikel 69.4 i förordningen måste det först påpekas att domen i målet Testa visserligen hänförde sig till artikel 69 i förordningen, särskilt till följderna av artikel 69.2, men att artikel 69.4 inte alls behandlades i domen.

10 — Dom av den 21 oktober 1975 (24/75, Rec. s. 1149).

11 — Dom av den 23 mars 1982 (79/81, Rec. s. 1063).

12 — Dom av den 4 juni 1985 (58/84, Rec. s. 1679).

13 — Jfr de genom rådets förordning (EEG) nr 2332/89 av den 18 juli 1989 (EGT, nr L 224, s. 1) i bilaga 6 till förordning nr 1408/71 upptagna bestämmelserna i punkt G.9 för Irland:
"En arbetslös person som återvänder till Irland efter utgången av den tremånadersperiod under vilken han har fortsatt att uppbära förmåner enligt lagstiftningen i Irland vid tillämpning av förordningens artikel 69.1 skall ha rätt till arbetslöshetsförmåner oavsett artikel 69.2, om han uppfyller de villkor som föreskrivs i nämnda lagstiftning."
och i punkt L. 16 för Storbritannien:
"En arbetslös person som återvänder till Förenade konungariket, efter utgången av den tremånadersperiod under vilken han har fortsatt att uppbära förmåner enligt lagstiftningen i Förenade konungariket enligt förordningens artikel 69.1 skall ha fortsatt rätt till arbetslöshetsförmåner oavsett bestämmelserna i artikel 69.2, om han uppfyller de villkor som föreskrivs i nämnda lagstiftning."

14 — Som t. ex. i Frankrike.

15 — Enligt vad kommissionen har anfört under den muntliga förhandlingen.

16 — Jfr i detta avseende punkt 5 i den ovan nämnda domen i målet Testa (fotnot 7).

I domen i målet Testa fastställde domstolen att en arbetstagare, som efter utgången av den i artikel 69.1 c i förordningen fastställda tremånadersfristen återvänder till den behöriga staten, enligt 69.2 andra meningen principiellt inte längre kan göra anspråk på förmåner i den behöriga staten. Så apodiktiskt som detta uttalande vid första påseende kan te sig finns det ändå inget stöd för det i domen i målet Testa, eftersom det, även enligt domen, endast gäller "såvida fristen inte har förlängts enligt artikel 69.2 tredje meningen". [17]

24. Vid prövningen av frågan om artikel 69.2 tredje meningen i förordningen är förenlig med de i gemenskapsrättsordningen garanterade grundläggande rättigheterna införde domstolen helt klart en proportionalitetsprövning, som inte omedelbart kan utläsas av förordningens text. I domen sägs följande:

"Slutligen skall framhållas att tredje meningen i artikel 69.2, enligt vilken tremånadersfristen i artikel 69.1 c i undantagsfall kan förlängas, gör det möjligt att undvika att tillämpningen av artikel 69.2 leder till oproportionerliga resultat. Som domstolen har fastställt i sin dom den 20 mars 1979 ... är en förlängning av nämnda frist tillåten också när begäran härom framställs först *efter utgången av fristen*. Visserligen har de behöriga arbetsförmedlingarna eller institutionerna ... stort utrymme för skönsmässig bedömning vid beslut om en eventuell förlängning av den i förordningen fastställda tiden. Vid denna skönsmässiga bedömning måste de dock beakta *proportionalitetsprincipen*, som är en allmän rättsgrundsats inom gemenskapen. Vid en korrekt tillämpning av denna grundsats i fall som detta skall den behöriga arbetsförmedlingen eller institutionen *i varje enskilt fall ta hänsyn till hur mycket fristen har överskridits, orsaken till den försenade återkomsten och hur allvarliga de rättsliga konsekvenserna av den försenade återkomsten är.*" [18]

25. Även om man ur detta inte omedelbart kan utläsa något av betydelse för tolkningen av artikel 69.4 i förordningen, visar dock detta uttalande, att en arbetstagare som har utnyttjat möjligheten i artikel 69.1 i förordningen inte skall lida någon oproportionerlig skada i fråga om sin ställning som förmånsberättigad även om han överskridit den fastställda tidsfristen.

26. Av särskilt intresse är i detta sammanhang den franska regeringens påpekande att artikel 69.2 i förordningen, såväl i Frankrike

17 — Domslutet i den ovannämnda domen i målet Testa (fotnot 7).

18 — Se den ovan nämnda domen i målet Testa (fotnot 7), punkt 21. (Kursiveringen är min.)

som i vissa andra medlemsstater, helt enkelt inte tillämpas. [19]

27. Av domen i målet Testa kan man inte dra någon slutsats beträffande räckvidden av artikel 69.4 i förordningen, allra minst som föreskriften var helt irrelevant för den fråga som skulle avgöras; domen hänförde sig nämligen till tre ansökningar från Tyskland om förhandsavgörande.

28. Artikel 69.4 i förordningen är otvivelaktigt en *undantagsbestämmelse* för Belgien. Det finns inget som ger stöd för att den allmänna rättsgrundsatsen om restriktiv tolkning av undantagsbestämmelser inte skulle vara tillämplig. Bestämmelsen avser enligt sin *ordalydelse* uttryckligen återfående av rätten till förmåner, inte bibehållande eller erhållande av sådan rätt. Såvitt avser bestämmelsens *tillkomsthistoria* har jag redan yttrat mig i förslaget till avgörande i målet Di Conti [20]. Jag erinrade där om att artikel 69.4 i förordningen — så som gjorts gällande under förfarandet — var tänkt att uppväga den generösa belgiska lagstiftningen i vilken den berörde bibehåller rätten till förmåner även när uppbärandet av förmånerna har avbrutits under en period av högst tre år.

29. Detta övervägande intogs i domen där följande sägs: "För att uppväga det förhållandet att arbetslösa bibehåller rätten till arbetslöshetsförmåner under en tämligen lång period, under vilken de inte behöver stå till den belgiska arbetsförmedlingens förfogande, krävs det enligt artikel 69.4 i förordningen att de, för att efter sin återkomst till Belgien återfå rätten till förmåner, skall ha haft anställning på nytt under minst tre månader". [21]

30. Mot bakgrund av artikel 123 i den kungliga förordningen är innebörden av och syftet med undantagsbestämmelsen att åstadkomma en balans mellan å ena sidan den i artikel 69.1 i förordningen föreskrivna begränsningen av den tid som rätten till förmåner bibehålls till normalt tre månader, under vilka den arbetslöse inte behöver stå till förfogande för arbetsförmedlingen i den behöriga staten, och å andra sidan den enligt artikel 123 i den kungliga förordningen väsentligt längre tidsperiod om normalt tre år, under vilken den berättigade visserligen inte uppbär några förmåner, men likväl när som helst kan återfå sin rätt. [22]

31. I domen i målet Di Conti [23] har domstolen knutit tillämpligheten av artikel 69.4 i

19 — Jfr punkt 20.

20 — Förslag till avgörande av den 7 mars 1990 i målet Di Conti (domen nämnd ovan, Rec. s. I-1835).

21 — Punkt 16 i den ovan nämnda domen i målet Di Conti (fotnot 3).

22 — Jfr punkt 15 i den ovan nämnda domen i målet Di Conti (fotnot 3).

23 — Jfr punkterna 12 och 17.

förordningen enbart till återfående av rätten till förmåner, inte till erhållande av sådan rätt. Denna slutsats, som gäller även i föreliggande fall, bygger även på tanken att en arbetstagare inte på grund av att gemenskapsrätt tillämpas skall hamna i en sämre situation än den han skulle ha varit i enbart på grund av medlemsstatens lagstiftning. Varje annan tolkning skulle innebära ett hinder för arbetstagarens fria rörlighet och därigenom stå i strid med artikel 51 i EG-fördraget och med de syften som kommer till uttryck i förordning nr 1408/71. [24]

32. ONEM: s argument att artikel 69.4 i förordningen skulle bli meningslös om den endast kunde tillämpas när det var fråga om att återfå rätten till förmåner men inte när det var fråga om villkoren för att få en sådan rätt, kan inte vinna framgång, eftersom man mycket väl kan tänka sig fall i vilka det är möjligt att återfå rätten till förmåner trots att villkoren för att få en sådan rätt inte är uppfyllda. Vid till exempel ett längre avbrott i uppbärandet av förmåner, som håller sig inom den tidsperiod som anges i artikel 123 i den kungliga förordningen, kan det mycket väl tänkas att de perioder av anställning som krävs inom den omedelbart föregående tidsperioden för att få rätt att erhålla förmåner inte har fullgjorts.

33. Det även av den belgiska regeringen framförda argumentet att en tillämpning av artiklarna 118 och 123 i den kungliga förordningen i slutänden ofta skulle leda till samma resultat kan följaktligen inte utplåna skillnaden mellan att få rätt till förmåner och att återfå denna rätt.

34. Såväl bestämmelsens ordalydelse, tillkomsthistoria, innebörd och syfte som dess funktion i gemenskapslagstiftningens allmänna systematik talar för att artikel 69.4 i förordningen skall tillämpas endast när det är fråga om att återfå rätten till förmåner.

C — Förslag till avgörande

35. Mot bakgrund av ovan gjorda överväganden föreslår jag följande svar på den ställda frågan:

24 — Jfr t. ex. det femte övervägandet i förordningen.

Artikel 69.4 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i den lydelse den har fått genom förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983, skall tolkas på så sätt att kravet på att den arbetslöse efter sin återkomst till Belgien skall ha varit anställd i minst tre månader endast skall tillämpas när den arbetslöse gör gällande att han har rätt att återfå rätten till förmåner, men gäller däremot inte de villkor som uppställs i en medlemsstats lagstiftning för att få en sådan rätt.